

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoPr/5/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114202035
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2114202035.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Zlatice Javorovej a sudcov JUDr. Gabriely Briškovej a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci žalobcu: Ing. X. P., nar. XX. U. XXXX, bytom F., P. XXXX/XX, zastúpeného advokátom: JUDr. Dušan Kubáni, Piešťany, Teplická 2251/121, proti žalovanému: Inšpektorát práce Trnava, Jána Bottu č. 4, 917 01 Trnava, IČO: 35 627 361, o náhradu mzdy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo 17. júna 2014 č. k. 16Cpr/1/2014-184 v znení opravného uznesenia rovnakého súdu z 15. júla 2014 č. k. 16Cpr/1/2014-190, dopĺňaciemu rozsudku rovnakého súdu z 26. marca 2015 č. k. 16Cpr/1/2014-228 a dopĺňaciemu uzneseniu rovnakého súdu z 27. marca 2015 č. k. 16Cpr/1/2014-229 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti náhrady mzdy za obdobie od decembra 2011 do 23. januára 2014 s príslušenstvom a v časti trov prvostupňového konania, v znení opravného uznesenia súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

V časti o uložení žalovanému povinnosti zaplatiť súdny poplatok za návrh rozsudok súdu prvého stupňa **r u š í .**

Napadnutý dopĺňací rozsudok súdu prvého stupňa **m e n í t a k**, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi

- 9,25% úrok z omeškania ročne zo sumy 6,50 eur od 1.1.2012 do 6.3.2014,
- za mesiac február 2013 zvyšok náhrady mzdy 0,50 eur,
- za mesiac november 2013 zvyšok náhrady mzdy 6,50 eur s 9,50 % úrokom omeškania ročne zo sumy 6,50 eur od 1. 1. 2014 do zaplataenia,
- za mesiac december 2013 zvyšok náhrady mzdy 6,50 eur s 9,50 % úrokom omeškania ročne zo sumy 6,50 eur od 1. 2. 2014 do zaplataenia,

všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Dopĺňacie uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

O trovách odvolacieho konania bude rozhodnuté do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa

I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi:

- 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 838,50 eur ako náhrady mzdy za december 2010 za obdobie od 1. 2. 2011 do 6. 3. 2014
- 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 838,50 eur ako náhrady mzdy za január 2011 za
obdobie od 1. 3. 2011 do 6. 3. 2014

- 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 838,50 eur ako náhrady mzdy za február 2011 za obdobie od 1. 4. 2011 do 6. 3. 2014
- 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 838,50 eur ako náhrady mzdy za marec 2011 za obdobie od 1. 5. 2011 do 6. 3. 2014
- 9,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 838,50 eur ako náhrady mzdy za apríl 2011 za obdobie od 1. 6. 2011 do 6. 3. 2014
- 9,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 838,50 eur ako náhrady mzdy za máj 2011 za obdobie od 1. 7. 2011 do 6. 3. 2014
- 9,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 838,50 eur ako náhrady mzdy za jún 2011 za obdobie od 1. 8. 2011 do 6. 3. 2014
- 9,50 % ročný úrok z omeškania zo sumy 838,50 eur ako náhrady mzdy za júl 2011 za obdobie od 1. 9. 2011 do 6. 3. 2014
- 9,50 % ročný úrok z omeškania zo sumy 838,50 eur ako náhrady mzdy za august 2011 za obdobie od 1. 10. 2011 do 6. 3. 2014
- 9,50 % ročný úrok z omeškania zo sumy 838,50 eur ako náhrady mzdy za september 2011 za obdobie od 1. 11. 2011 do 6. 3. 2014
- 9,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 838,50 eur ako náhrady mzdy za október 2011 za obdobie od 1. 12. 2011 do 6. 3. 2014
- 9,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 838,50 eur ako náhrady mzdy za november 2011 za obdobie od 1. 1. 2012 do 6. 3. 2014,
- Za mesiac december 2011 náhradu mzdy 845,00 eur s 9% úrokom omeškania ročne zo sumy 845,00 eur od 1. 2. 2012 do zaplattenia,
- Za mesiac január 2012 náhradu mzdy 845,00 eur s 9% úrokom omeškania ročne zo sumy 845,00 eur od 1. 3. 2012 do zaplattenia,
- Za mesiac február 2012 náhradu mzdy 845,00 eur s 9% úrokom omeškania ročne zo sumy 845,00 eur od 1. 4. 2012 do zaplattenia,
- Za mesiac marec 2012 náhradu mzdy 845,00 eur s 9% úrokom omeškania ročne zo sumy 845,00 eur od 1. 5. 2012 do zaplattenia,
- Za mesiac apríl 2012 náhradu mzdy 845,00 eur s 9% úrokom omeškania ročne zo sumy 845,00 eur od 1. 6. 2012 do zaplattenia,
- Za mesiac máj 2012 náhradu mzdy 845,00 eur s 9% úrokom omeškania ročne zo sumy 845,00 eur od 1. 7. 2012 do zaplattenia,
- Za mesiac jún 2012 náhradu mzdy 845,00 eur s 9% úrokom omeškania ročne zo sumy 845,00 eur od 1. 8. 2012 do zaplattenia,
- Za mesiac júl 2012 náhradu mzdy 845,00 eur s 8,75 % úrokom omeškania ročne zo sumy 845,00 eur od 1. 9. 2012 do zaplattenia,
- Za mesiac august 2012 náhradu mzdy 845,00 eur s 8,75 % úrokom omeškania ročne zo sumy 845,00 eur od 1. 10. 2012 do zaplattenia,
- Za mesiac september 2012 náhradu mzdy 845,00 eur s 8,75 % úrokom omeškania ročne zo sumy 845,00 eur od 1. 11. 2012 do zaplattenia,
- Za mesiac október 2012 náhradu mzdy 845,00 eur s 8,75 % úrokom omeškania ročne zo sumy 845,00 eur od 1. 12. 2012 do zaplattenia,
- Za mesiac november 2012 náhradu mzdy 851,00 eur s 8,75 % úrokom omeškania ročne zo sumy 851,00 eur od 1. 1. 2013 do zaplattenia,
- Za mesiac december 2012 náhradu mzdy 851,00 eur s 8,75 % úrokom omeškania ročne zo sumy 851,00 eur od 1. 2. 2013 do zaplattenia,
- Za mesiac január 2013 náhradu mzdy 851,00 eur s 9,75 % úrokom omeškania ročne zo sumy 851,00 eur od 1. 3. 2013 do zaplattenia,
- Za mesiac február 2013 náhradu mzdy 851,00 eur s 9,75 % úrokom omeškania ročne zo sumy 851,00 eur od 1. 4. 2013 do zaplattenia,
- Za mesiac marec 2013 náhradu mzdy 851,00 eur s 9,75 % úrokom omeškania ročne zo sumy 851,00 eur od 1. 5. 2013 do zaplattenia,
- Za mesiac apríl 2013 náhradu mzdy 851,00 eur s 9,75 % úrokom omeškania ročne zo sumy 851,00 eur od 1. 6. 2013 do zaplattenia,
- Za mesiac máj 2013 náhradu mzdy 851,00 eur s 9,75 % úrokom omeškania ročne zo sumy 851,00 eur od 1. 7. 2013 do zaplattenia,
- Za mesiac jún 2013 náhradu mzdy 851,00 eur s 9,50 % úrokom omeškania ročne zo sumy 851,00 eur od 1. 8. 2013 do zaplattenia,

- Za mesiac júl 2013 náhradu mzdy 851,00 eur s 9,50 % úrokom omeškania ročne zo sumy 851,00 eur od 1. 9. 2013 do zaplataenia,
- Za mesiac august 2013 náhradu mzdy 851,00 eur s 9,50 % úrokom omeškania ročne zo sumy 851,00 eur od 1. 10. 2013 do zaplataenia,
- Za mesiac september 2013 náhradu mzdy 851,00 eur s 9,50 % úrokom omeškania ročne zo sumy 851,00 eur od 1. 11. 2013 do zaplataenia,
- Za mesiac október 2013 náhradu mzdy 851,00 eur s 9,50 % úrokom omeškania ročne zo sumy 851,00 eur od 1. 12. 2013 do zaplataenia,
- Za mesiac november 2013 náhradu mzdy 851,00 eur s 9,50 % úrokom omeškania ročne zo sumy 851,00 eur od 1. 1. 2014 do zaplataenia,
- Za mesiac december 2013 náhradu mzdy 851,00 eur s 9,50 % úrokom omeškania ročne zo sumy 851,00 eur od 1. 2. 2014 do zaplataenia,
- Za obdobie od 1. 1. 2014 do 23. 1. 2014 náhradu mzdy 662,62 eur s 9,50 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 662,62 eur od 1. 3. 2014 do zaplataenia,

a trovy konania tak, ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení tohto rozhodnutia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia;

II. v späťvzatej časti náhrady mzdy za obdobie od decembra 2010 do novembra 2011 konanie zastavil a III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Trnava súdny poplatok za návrh 1.363,00 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 76 ods. 5 a § 79 ods. 1 a 2 Zák. práce (Zákonníka práce č. 311/2001 Z. z.); ust. § 84 ods. 1 písm. b/, § 85 a § 111 písm. b/ zák. č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene doplnení niektorých zákonov; § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z., v znení účinnom od 1. 1. 2009; § 96 ods. 1 a 2 a § 98 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 3Cdo 237/2007. Vecne dôvodil, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplataenia náhrady mzdy za obdobie od decembra 2010 do januára 2014 na tom základe, že rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 17. 4. 2013 č. k. 14C 199/2010-338 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 10.12.2013 (č. k. 9Co/312/2013-407) bolo určené, že výpoveď žalovaného daná žalobcovi dňa 29.9.2010 je neplatná (bolo určené, že výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru daná žalobcovi listom žalovaného z 29.9.2010 podľa ust. § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z. z. je neplatná). Prípisom z 30.11.2010 žalobca žalovanému okrem iného oznámil, že výpoveď považuje za neplatnú a žiada o pridelovanie práce. Súd prvého stupňa mal za to, že v tejto časti nebolo, vzhľadom na ostatne uvedené rozhodnutia súdu, potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie, nakoľko je uvedenými rozhodnutiami viazaný a sám žalovaný nespochybňoval a nenamietal skutočnosť, že žalobca trval na ďalšom zamestnaní a nárok ako taký ani nespochybnil. Nárok na náhradu mzdy žalobca uplatnil podľa § 79 ods. 1 Zák. práce. V priebehu konania žalobca uviedol, že náhradu mzdy za obdobie december 2010 až november 2011 mu žalovaný vyplatil 7.3.2014, v tejto časti následne už žiadal priznať len úroky z omeškania, na základe čoho súd prvého stupňa v časti o náhrade mzdy za obdobie od decembra 2010 do novembra 2011 pre späťvzatie žaloby v takejto časti konanie zastavil. Zvyšok nároku uvedený v žalobe žalovaný neuhradil napriek tomu, že sa s ním žalobca pokúsil mimosúdne dohodnúť. Zostalo teda rozhodnúť o nároku žalobcu na náhradu mzdy za obdobie od decembra 2011 do januára 2014. Žalovaný namietal nárok žalobcu v časti presahujúcej 12 mesiacov s poukazom na ust. § 79 ods. 2 Zák. práce. Žalobca nesúhlasil so znížením náhrady mzdy nad 12 mesiacov (ako žiadal žalovaný), keďže v zmysle judikatúry nárok žalobcu trvá po dobu celého trvania sporu, skutočnosť, že žalobca bol zabezpečený výsluhovým dôchodkom (ktorý mu bol priznaný od 1.1.2001 v sume 15 047 Sk mesačne a neskôr upravovaný), ako dôvod neobstojí, keďže zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení vylučuje zákaz súbehu dôchodku a príjmu. V súčasnej dobe už žalobca nevykonáva prácu vedúceho, tejto funkcie sa vzdal po tom, ako mu žalovaný umožnil opätovne nástup do práce, vykonáva len funkciu inšpektora práce, poberá výsluhový dôchodok a popri tom má príjem u žalovaného. U žalovaného znova pracuje od 10.2.2014, od neplatného skončenia pracovného pomeru do 9.2.2014 nepracoval nikde, bol poberateľom výsluhového dôchodku. Súd prvého stupňa v tomto smere dôvodil, že žalobca svoj úmysel zotrvať v pracovnom pomere u žalovaného preukázateľne nezmenil, na svojom stanovisku zotrval a u žalovaného znova nastúpil do práce, sám žalobca neovplyvnil dĺžku trvania sporu, v ktorom bolo rozhodnuté o neplatnom skončení pracovného pomeru, naopak dĺžku trvania sporu zapríčinil žalovaný, ktorý využil svoje zákonné právo podať odvolanie napriek tomu, že v obdobnom konaní bol neúspešný. Žalobca v konaní preukázal, že v spornom období žalovaný zamestnával starobných i výsluhových dôchodcov. V písomnom vyjadrení žalovaný pôvodne namietal z

uplatňovanej náhrady mzdy čiastku 50 eur mesačne - príplatok za riadenie, na tejto jeho námietke však v priebehu konania už netrval (ohľadom osobného príplatku bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 4.9.2012 č. k. 10C 124/11-291, právoplatným 6.10.2012, ktorým bol žalobcovi priznaný osobný príplatok) a aj súd prvého stupňa námietku ohľadne príplatku považoval za vysporiadanú tým, že žalobcovi bola žalovaným náhrada mzdy vyplatená vrátane tejto sumy (za obdobie od decembra 2010 do novembra 2011). Samotnú výšku jednotlivých náhrad mzdy za zostávajúce obdobie už teda žalovaný následne nenamietal, preto súd prvého stupňa výšku náhrady mzdy považoval za nespornú medzi účastníkmi konania. Žalovaný predložil mzdové listy žalobcu, z ktorých náhrada mzdy vyplývala, žalovaný nenamietal výpočet žalobcu, preto sa súd prvého stupňa so žalobou v tomto smere stotožnil. Výška funkčného platu u žalobcu bola od 1.11.2010 vo výške 838,50 eur, od 1.11.2011 vo výške 845 eur, od 1.11.2012 vo výške 851 eur, od 1.11.2013 vo výške 857,50 eur, tieto skutočnosti neboli medzi účastníkmi sporné a preto nebolo potrebné vykonávať v tomto smere ďalšie dokazovanie. Žalovaný však žiadal od žalobcu vrátenie odstupného vo výške 2 515,50 eur, ktoré vzhľadom na neplatnosť výpovede žalobcovi nepatrí, keďže štátnozamestnanecký pomer zostal v platnosti, žiadal započítanie pohľadávky vo výške 2 515,50 eur vyplatené titulom odstupného žalobcovi na žalobcom uplatnený nárok. Súd prvého stupňa prišiel k záveru, že v danom prípade odstupné bolo žalovaným vyplatené žalobcovi v mesiaci august 2010 ako trojnásobok funkčného platu, žalobca znova nastúpil do práce u žalovaného 10.2.2014, teda na vrátenie odstupného nie sú dané dôvody v zmysle ust. § 76 ods. 5 Zák. práce, keď žalobca v tomto smere vzniesol aj námietku premlčania, nakoľko nárok uplatnil žalovaný na pojednávaní 10.4.2014, kedy už uplynula 3-ročná premlčacia lehota a tiež žalobca uviedol, že odstupné v uvedenej výške mu nebolo poskytnuté, keď z neho bola odvedená napr. daň. Navyše inštitút vzájomného započítania pohľadávky Zák. práce neupravuje (R 14/1979). Návrh žalovaného na započítanie pohľadávky v tomto konaní súd považoval za obranu i s poukazom na ust. § 98 O. s. p., keď tento prejav nemal náležitosti a charakter vzájomného návrhu. Ako už bolo uvedené vyššie čiastočné zastavenie konania súd prvého stupňa právne odôvodnil ust. § 96 ods. 1, 2 O. s. p., vecne dôvodil, že žalovaný uhradil žalobcovi náhradu mzdy za obdobie december 2010 - november 2011 v priebehu konania (k úhrade došlo 7.3.2014, žaloba bola podaná 27.1.2014). V zostávajúcej časti súd prvého stupňa považoval nárok za dôvodný a preukázaný. Uviedol, že nárok žalobcu vyplýva z ust. § 79 ods. 1 Zák. práce v sume jeho priemerného zárobku odo dňa keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, keď žalobca prípisom z 30.11.2010 oznámil žalovanému, že (okrem iného) žiada o pridelovanie práce, táto skutočnosť medzi účastníkmi konania nebola sporná a nárok sčasti žalovaný uznal uhradením náhrady mzdy za obdobie 12 mesiacov, nárok presahujúci toto obdobie neuznal. Súd prvého stupňa však dospel k záveru, že žaloba na náhradu mzdy je dôvodná aj ohľadom náhrady mzdy nad 12 mesiacov a nie sú dané dôvody na krátenie, resp. nepriznanie náhrady mzdy za takého ďalšieho obdobia. Je nesporné, že žalobca trval na ďalšom zamestnaní a to sa po rozhodnutí súdu aj stalo. Žalobca teda svoje stanovisko zotrvať v pracovnom pomere u žalovaného nezmenil, nedošlo k žiadnej skutočnosti, ktorá by trvanie nároku vylučovala, žalobca bol schopný a ochotný prácu vykonávať. S poukazom na judikatúru a súdnu prax skutočnosť, že poberá výsluhový dôchodok, ho z tejto pracovnej činnosti nevylučuje a zákon takisto takýto postup nezakazuje. Sám žalovaný v spornom období zamestnával výsluhových i starobných dôchodcov. Pri posúdení nároku súd prvého stupňa tiež prihliadol na skutočnosť, že náhrada mzdy nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne skončil pracovný pomer so zamestnancom. Poberaním výsluhového dôchodku nebol nahradený príjem z pracovnej činnosti (štátnozamestnaneckého pomeru), tento súbeh nebol zákonom vylúčený. Žalobca síce bol čiastočne zabezpečený poberaním dôchodku, avšak ako bolo uvedené, náhrada mzdy má i sankčný charakter voči zamestnávateľovi, ktorý postupoval v rozpore so zákonom. Neboli teda zistené dôvody, pre ktoré by mala byť náhrada mzdy presahujúca obdobie 12 mesiacov krátená alebo nepriznaná vôbec. Žalobca na ďalšom trvaní pracovného (štátnozamestnaneckého pomeru) trval, prácu bol a je schopný vykonávať, poberanie výsluhového dôchodku ho z tejto práce nevylučuje a dôchodok mu bol a je priznaný na základe iných skutočností a samostatnej právnej úpravy. Náhradu mzdy presahujúcu 12 mesiacov možno znížiť alebo nepriznať len výnimočne a také dôvody zistené neboli. Sám žalovaný žiadne relevantné dôvody pre nepriznanie tohto nároku neuviedol. Jeho obrana spočívala v tom, že sa žalobca neocitol vo finančnej núdzi, s poukazom na uvedené neobstojí a javí sa ako účelová. Na základe uvedeného súd prvého stupňa v zostávajúcej časti (po čiastočnom späťvzati žaloby) vyhovel žalobe s tým, že s poukazom na vyššie uvedené započítanie odstupného neprichádzalo do úvahy. Žalobcovi vzniklo právo požadovať od žalovaného ako dlžníka popri plnení úroky z omeškania, keďže ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu. Úroky z omeškania mu súd prvého stupňa priznal v zmysle žaloby odo dňa omeškania žalovaného s jednotlivými čiastkami do

zaplatenia pohľadávky vo výške určenej Nariadením vlády SR č. 87/95 Z. z.. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil odkazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. f/, § 17 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej „advokátska tarifa“), vecne úspechom žalobcu v konaní, ktorému priznal náhradu trov konania titulom právneho zastúpenia, vychádzajúc z celkovej hodnoty sporu 31.953,12 eur, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia, napísanie žaloby, odmena za jeden úkon (správne 2) je 972,68 eur, paušál á 8,04 eur, rokovanie s protistranou 10.2.2014 od 9,30 hod. do 13,00 hod 972,68 eur /á 486,34 eur/, paušál 2x8,04 eur, cestovné vozidlom Mazda 323, EČ PN-733-BA Piešťany - Trnava a späť dňa 10. 2. 2014, cena 1 km - 0,287 eur, 80 km = 22,96 eur, strata času za 35 min cesty 4x13,40 eur = 53, 60 eur, rokovanie s protistranou 12.2.2014 od 9,00 do 11,30 hod 972,68 eur /á 486,34 eur/, paušál 2x8,04 eur, cestovné vozidlom Mazda 323, EČ PN-733-BA Piešťany - Trnava a späť, cena 1 km - 0,287 eur, 80 km = 22,96 eur, strata času za 35 min cesty 4x13,40 eur = 53, 60 eur, pojednávanie 10.4.2014 386,34 eur, paušál 8,04 eur, cestovné vozidlom Mazda 323, EČ PN-733-BA Piešťany - Trnava a späť, cena 1 km - 0,29 eur, 80 km = 23,20 eur, strata času 35 min, t. j. 4x13,40 eur = 53,60 eur, pojednávanie 17.6.2014 odmena 386,34 eur, paušál 8,04 eur, cestovné vozidlom Mazda 323, EČ PN-733-BA Piešťany - Trnava a späť, cena 1 km - 0,292 eur, 80 km = 23,36 eur, strata času 35 min, t. j. 4x13,40 eur = 53,60 eur, keď takto vyčíslené a priznané trovy považoval súd za účelné, zástupca žalobcu predložil záznamy o rokovaní s protistranou i doklady o vozidle a zakúpení pohonných hmôt (PHM). Rozhodnutie o súdnom poplatku súd prvého stupňa právne odôvodnil ust. § 2 ods. 2 zák. č. 71/92 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „Z. s. p.“), vecne dôvodil, že zaviazal žalovaného na zaplatenie súdneho poplatku za návrh, keď žalobca je od jeho platenia oslobodený v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. d/ Z. s. p..

Proti tomuto rozsudku podal včasnú odvolanie iba žalovaný s návrhom na jeho zmenu tak, že náhradu mzdy vyplývajúcu z dôvodu neplatného rozviazania štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou odvolací súd v zmysle ust. § 79 ods. 2 Zák. práce zníži na 12 mesiacov a zároveň zaviazal žalobcu vrátiť žalovanému odstupné vo výške 2 515,50 eur, na ktoré nemá vzhľadom na skutočnosť, že výpoveď daná žalovaným je neplatná, nárok. Odvolateľ teda napadol rozsudok v časti o náhrade mzdy a jej príslušenstve za obdobie od decembra 2011 do januára 2014. Žiadal odvolací súd, aby s poukazom na § 79 ods. 2 Zák. práce náhradu mzdy znížil na 12 mesiacov, nakoľko žalovaný je štátna rozpočtová organizácia, ktorá je naviazaná na štátny rozpočet a nemá rozpočtované finančné prostriedky na tieto účely. Poukázal na ekonomickú situáciu služobného úradu, ako i na skutočnosť, že konaním žalovaného sa neocitol žalobca vo finančnej núdzi, nakoľko je poberateľom výsluhového dôchodku. Mal za to, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal so žiadosťou žalovaného, ktorú uviedol vo vyjadrení k žalobe o náhradu mzdy z dôvodu neplatného rozviazania štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou, aby zaviazal žalobcu vrátiť žalovanému odstupné vo výške 2 515,50 eur, na ktoré nemá vzhľadom na skutočnosť, že výpoveď, ktorá mu bola daná je neplatná, nárok.

Žalobca navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. Dôvodil, že odvolanie žalovaného je právne nerelevantné, neúčinné a nulité. Odvolanie zo strany žalovaného považuje za nedôvodné a len formálne, čo má za následok predĺženie predmetného súdneho sporu a takýmto konaním žalovaného aj zvýšenie vymáhanej sumy žalobcom o príslušenstvo z vymáhanej istiny, ako aj zvýšenie trov súdneho konania a trov právneho zastúpenia. Žalovaný žiadnu právne relevantnú žiadosť a relevantné dôvody na nepriznanie žalobcovi vymáhanej náhrady mzdy z dôvodu neplatného rozviazaniu štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou konajúcejmu súdu nepredložil. Žalovaný svojím konaním, keď napriek už právoplatne rozhodnutému identickému súdному sporu na Okresnom súde Trnava sp. zn. 10C/172/2010 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/220/2012 z 18.3.2013, podal odvolanie voči rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté, že výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru, ktorú dal žalovaný žalobcovi 29.9.2010 podľa § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z. z. je neplatná, spôsobil neefektívne a nehospodárne predĺženie súdneho sporu o neplatnosť výpovede vedeného medzi účastníkmi a takýmto konaním sám žalovaný zapríčinil zvýšenie (predĺženie) obdobia vymáhaného nároku (náhrady mzdy z neplatného rozviazania štátnozamestnaneckého pomeru) žalobcom voči žalovanému až do 22. 1.2014, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok OS Trnava sp. zn. 14C/199/2010 v spojitosti s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/312/2013 z 10.12.2013 o neplatnosť výpovede a z uvedených skutočností, ako aj z konania žalovaného jednoznačne vyplýva a je preukázané, že sám žalovaný neefektívne, nehospodárne a zbytočne predlžoval trvanie súdneho sporu o určenie neplatnosti výpovede o ďalších 7 mesiacov. Poukázal na ním preukázané skutočnosti, že žalovaný počas obdobia trvania súdneho sporu o neplatnosť výpovede vyplácal svojim zamestnancom,

teda aj výsluhovým dôchodcom odmeny a osobné príplatky (nenárokovateľné finančné sumy v sumách uvedených v takomto vyjadrení žalobcu), prijímal nových zamestnancov do štátnozamestnaneckého pomeru, zamestnával a zamestnáva výsluhových dôchodcov, starobných dôchodcov, predčasných dôchodcov aj invalidných dôchodcov v počtoch uvedených v takomto vyjadrení s tým, že zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, ani zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov súbeh štátnozamestnaneckého (pracovného) pomeru a poberanie výsluhového (starobného) dôchodku nevyklučuje a nezakazuje. Poukázal tiež na povinnosť žalovaného vytvárať si podľa § 14 ods. 9 písm. q/ a ust. § 54 ods. 3 Opatrenia Ministerstva financií SR z 8.8.2007 č. MF/16786/2007-31 na prebiehajúci súdny spor rezervu. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný mal a aj má a disponuje s dostatkom finančných prostriedkov a taktiež, že žalovaný aj v súčasnosti disponuje s voľnými finančnými prostriedkami. S poukazom na čl. 2 ods. 3 Ústavy SR mal za to, že z nejestvujúcej povinnosti alebo z nejestvujúceho zákazu nemožno vyvodzovať pre zamestnanca nepriaznivé dôsledky v podobe zníženia, príp. nepriznania náhrady mzdy. Súd sice môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, avšak len výnimočne, takýto výklad chráni hodnotu slobody, ale je aj z dôvodu, že rešpektuje najvšeobecnejšiu hodnotu právneho štátu a to hodnotu spravodlivosti. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenia všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti, tzn. že ust. § 79 ods. 2 Zák. práce nemôže byť aplikované takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúce z ods. 1 tohto ustanovenia a aby sa vyplátilo žalovanému konať protiprávne. Vzhľadom na uvedené a aj vychádzajúc z uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/304/2011 z 31.5.2012, ako aj záverov uvedených v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 157/2010 zo 14.9.2011, ktoré aktuálne reagovalo na výklad ust. § 79 ods. 1 Zák. práce v kontexte aj s ust. § 79 ods. 2 Zák. práce je žalobca názoru, že zistený skutkový stav neumožňuje žalobcovi za čas presahujúci 12 mesiacov nepriznať náhradu mzdy a to nielen z dôvodu nepreukázania podmienok podľa citovaného zákonného ustanovenia žalovaným. Na základe konania žalovaného, ktorý má vlastné oddelenie právnych služieb, žalobca zistil, že žalovaný sa dáva zastupovať v právnych a súdnych sporoch externou právnickou organizáciou (súdny spor na KS Trnava sp. zn. 9Co/312/2013), ktorej žalovaný za tieto poskytované právne služby musí platiť finančné prostriedky, ktorá skutočnosť jednoznačne preukazuje, že žalovaný, ktorý je naviazaný na štátny rozpočet má dostatok finančných prostriedkov a nepravdivo a zavádzajúco uviedol konajúcemu súdu, že nemá rozpočtové finančné prostriedky. Žalobca zotrval na svojom stanovisku, že nesúhlasí so žiadosťou žalovaného o vrátenie odstupného 2 515,50 eur a to z dôvodu, že ho žalovaný nevyzval, aby mu vrátil odstupné, ďalej jeho požiadavka na vrátenie odstupného je nesprávna, pretože žalovaný pri vyplatení odstupného žalobcovi nevyplatil celú sumu 2 515,50 eur, keď z tejto sumy žalovaný pred jej vyplatením žalobcovi odpočítal napr. daň, ďalej podľa rozhodnutia R 14/1979 Zák. práce nepozná inštitút započítania ako ho upravuje ust. § 96 O. z. (v súčasnosti § 580 O. z.) a z tohto dôvodu údajnú pohľadávku žalovaného voči žalobcovi nie je možné započítať započítanou námietkou, ďalej podľa ust. § 76 ods. 3 Zák. práce je povinný zamestnanec vrátiť zamestnávateľovi odstupné len v prípade ak zamestnanec po skončení pracovného pomeru nastúpi opäť k tomu istému zamestnávateľovi do pracovného pomeru pred uplynutím času určeného podľa poskytnutého odstupného, čo v danom prípade nenastalo z dôvodu, že žalobca nastúpil do práce u žalovaného až po márnom uplynutí lehoty uvedenej v § 76 ods. 3 Zák. práce a nakoniec nárok žalovaného voči žalobcovi je aj premlčaný a žalobca vzniesol voči nároku žalovaného na vrátenie odstupného námietku premlčania. Okrem toho sa s touto požiadavkou na vrátenie odstupného súd prvého stupňa riadne vyporiadal. Nakoniec poukázal na § 17 ods. 3 Zák. práce, podľa ktorého neplatnosť právneho úkonu nemôže byť zamestnancovi na ujmu, ak neplatnosť nespôsobil sám. Ak vznikne zamestnancovi následkom neplatného právneho úkonu škoda, je zamestnávateľ povinný ju nahradiť.

V doplnení odvolania zo 17.3.2015, doručenom súdu prvého stupňa 18.3.2015, na výzvu súdu prvého stupňa žalovaný uviedol, že vzhľadom na to, že už vyplatil žalobcovi náhradu mzdy za 12 mesiacov, tak žiada, aby odvolací súd rozhodol, že je povinný zaplatiť iba príslušenstvo náhrady mzdy za obdobie od decembra 2010 do novembra 2011 a náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov nepriznať a zároveň aby súd zaviazal žalobcu vrátiť žalovanému odstupné 2 515,50 eur, na ktoré žalobca nemá nárok vzhľadom na skutočnosť, že výpoveď, ktorá mu bola daná je na základe rozsudku OS Trnava sp. zn. 14C 199/2010 zo 17.4.2013 v spojení s rozsudkom KS v Trnave č. k. 9Co/312/2013 z 10.12.2013 neplatná a jeho štátnozamestnanecký pomer neskončil.

Opravným uznesením súd prvého stupňa opravil odsek 1 výroku napadnutého rozsudku v časti trov konania tak, že správne má zniet' „...a trovy konania 4 045,84 eur k rukám zástupcu žalobcu, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“ S tým, že vo zvyšku zostáva citované rozhodnutie bezo zmeny. Právne opravné uznesenie odôvodnil ust. § 164 O. s. p. a vecne chybou v písaní pri opise rozhodnutia, v dôsledku ktorej vo výrokovej časti napadnutého rozsudku v časti trov konania nebola uvedená (vyčíslená) suma, ktorá bola priznaná zástupcovi žalobcu.

Doplniacím rozsudkom, vydaným až na pokyn odvolacieho súdu, súd prvého stupňa doplnil výrok napadnutého rozsudku tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 9,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 6,50 eur od 1.1.2012 do 6.3.2014 ako náhrady mzdy za november 2011, za mesiac február 2013 náhradu mzdy 0,50 eur s 9,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 851,00 eur od 1.4.2013 do zaplatenia, za mesiac november 2013 náhradu mzdy 6,50 eur s 9,50% úrokom z omeškania ročne zo sumy 857,50 eur od 1.1.2014 do zaplatenia, za mesiac december 2013 náhradu mzdy 6,50 eur s 9,50 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 857,50 eur od 1.2.2014 do zaplatenia. Právne doplniaci rozsudok odôvodnil ust. § 166 ods. 1 O. s. p.. Vecne dôvodil, že napadnutým rozsudkom nerozhodol o celom predmete konania v zmysle úpravy petitu, keď žalobca žiadal 9,25% úrok z omeškania zo sumy 845 eur ako náhrady mzdy za mesiac november 2011 od 1.1.2012 do 6.3.2014, súd prvého stupňa však rozhodol len o úroku z omeškania zo sumy 838,50 eur, teda zo sumy 6,50 eur nižšej, v časti náhrady mzdy za február 2013 v sume 851,50 eur s 9,75% úrokom z omeškania ročne zo sumy 851 eur od 1.4.2013 do zaplatenia, súd však rozhodol len o náhrade mzdy 851 eur, teda o 0,50 eur nižšej, za mesiac november 2013 požadoval žalobca náhradu mzdy 857,50 eur s 9,50 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 857,50 eur od 1.1.2014 do zaplatenia, súd mu však priznal náhradu mzdy vo výške 851 eur, teda o 6,50 eur nižšej, rovnako úrok z omeškania z tejto sumy, za mesiac december 2013 z požadovanej náhrady mzdy 857,50 eur s 9,50% úrokom z omeškania ročne zo sumy 857,50 eur od 1. 1.2014 do zaplatenia, súd priznal náhradu mzdy vo výške 851 eur, teda o 6,50 eur nižšej a tiež úrok z omeškania z priznanej sumy. Napadnutým rozsudkom teda súd prvého stupňa nerozhodol o ďalšej časti žaloby, ktorej zmenu pripustil, preto doplnil pôvodné rozhodnutie v časti, o ktorej nebolo rozhodnuté. Žalovaný výšku jednotlivých mesačných náhrad mzdy nenamietal, táto nebola medzi účastníkmi sporná, náhrada mzdy vyplýva z predložených mzdových listov, výpočet náhrady žalovaný nenamietal, v konaní v tomto smere nevznikli žiadne pochybnosti a výška náhrady mzdy bola preukázaná. Žalovaný v konaní namietal iba priznanie náhrady mzdy v časti presahujúcej obdobie 12 mesiacov, teda samotná výška nároku nebola spochybňovaná a bolo potrebné rozhodnúť len o tej časti nároku, ktorá nebola priznaná v napadnutom rozsudku. Doplniacím rozsudkom rozhodol len o rozdielne uplatňovanej čiastky po úprave petitu návrhu a čiastky (resp. príslušenstva pohľadávky) priznanej v uvedenom rozsudku.

Doplniacím uznesením súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi k rukám jeho zástupcu trovy právneho zastúpenia vo výške 103,31 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a § 10, § 11 ods. 4, § 13 ods. 4, § 15, § 16 ods. 3, § 17 advokátskej tarify, vecne dôvodil, že napadnutým rozsudkom v spojení s doplniacím rozsudkom rozhodol vo veci samej tak, že žalobe vyhovel, žalobca (jeho zástupca) si uplatnil náhradu trov konania za pojednávanie 26. 3. 2015, na ktorom bol vyhlásený doplniaci rozsudok a preto bolo potrebné úspešnému žalovanému priznať náhradu trov konania titulom právneho zastúpenia za účasť na pojednávaní. Pri určení výšky odmeny vychádzal nie z uplatnenej čiastky, ale zo sumy, o ktorej súd rozhodoval doplniacím rozsudkom, teda istiny vo výške 13,50 eur (zvyšok tvorilo príslušenstvo, ktoré nebolo samostatným uplatneným a vyčísleným nárokom) a sumu 13,50 eur považoval za základ poplatkového úkonu, ktorý je predmetom tohto rozhodnutia. Priznal odmenu za jeden úkon právnej pomoci 16,60 eur, paušál 8,39 eur a tiež náklady na cestovné osobným vozidlom MAZDA 323 PN-733-BA Piešťany - Trnava a späť 80 km, cena za 1 km 0,28 eur, spolu 22,40 eur, strata času za pojednávanie cesta Piešťany - Trnava 35 min = 27,96 eur, Trnava - Piešťany 35 min = 27,96 eur, spolu 55,92 eur. Nepriznal dva úkony v súvislosti s odvolacím konaním, priznal jeden úkon za vyjadrenie k odvolaniu, keď žalovaný vo vyjadrení iba uviedol, že si uplatňuje odmenu za dva právne úkony, ktoré však nešpecifikoval. Priznané a vyčíslené náklady považoval za účelné pre bránenie svojho práva na strane žalobcu.

Hoci odvolaním bol napadnutý len rozsudok (ten prvotný), obsahom odvolania voči nemu sa spochybňuje priznanie náhrady mzdy nad 12 mesiacov s príslušenstvom, a to je aj dôvodom, pre ktorý sa odvolací súd musí pri svojom rozhodovaní zaoberať oboma rozsudkami (tým prvotným i doplniacím,

považujúc ich takto oba za napadnuté odvolaním, samozrejme len v rozsahu, v akom tieto nekonvencujú odvolateľke) a tiež od nich závislými rozhodnutiami o trovách konania (opravné a doplniace uznesenie).

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. a/, b/ O. s. p. v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania žalovanej, teda s preskúmaním správnosti rozhodnutia rozsudkom v napadnutej časti náhrady mzdy za obdobie od decembra 2011 do 23. januára 2014 s príslušenstvom (vrátane závislých výrokov o súdnom poplatku a trovách konania aj v znení opravného uznesenia), celým doplniacim rozsudkom (a od takéhoto rozhodnutia závislým doplniacim uznesením) a to podľa § 214 ods. 1 O. s. p. na pojednávaní, v prítomnosti riadne predvolaných účastníkov a ich zástupcov, doplnil dokazovanie potvrdeniami o hľadaní si zamestnania žalobcom za obdobie od februára 2011 do decembra 2011 a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

Čo sa týka správnosti argumentácie súdu prvého stupňa použitej na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia rozsudku), odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod s touto nesúhlasiť. U dôvodov predostretých okresným súdom dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo (samozrejme bez ambície presvedčiť kohokoľvek, najmä nie niekoho s celkom jednoznačným záujmom na inom výsledku konania) by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), odvolací súd však v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s tzv. odvolacími námietkami a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvého stupňa dopĺňa (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) nasledovné :

Podľa § 1 ods. 4 zákona č 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, na štátnozamestnanecké vzťahy sa vzťahuje Zákonník práce, len ak to ustanovuje tento zákon.

Podľa § 120 ostatne uvedeného zákona, na štátnozamestnanecké vzťahy sa primerane použijú ustanovenia § 10, § 11a ods. 1, § 12, § 13 ods. 4 a 7, § 15, § 16, § 17 ods. 1 a 3, § 19, § 20, § 32 až 41, § 49 ods. 1 až 3 a 5, § 52, § 55 ods. 2 písm. c/ až f/, § 60, § 61 ods. 1, 2 a 4, § 63 ods. 4 až 6, § 64 ods. 1 a 2, § 67, § 69, § 70, § 72, § 74, § 75 ods. 3 a 4, § 76 ods. 3, 4 a 6, § 77 až 80, § 84 ods. 3 a 4, § 85 ods. 2 až 6, 8 a 9, § 85a, § 86 až 95, § 96 ods. 1, 2, 4, 6 a 7, § 96a, § 96b, § 97 ods. 1 až 11, § 98 až 102, § 104, § 104a, § 105 až 114, § 116 ods. 2 a 3, § 117, § 129 až 132, § 136 až 139, § 141, § 142, § 143, § 144, § 144a, § 145 až 148, § 150, § 151, § 152 ods. 1, 2, 4 až 8, § 156, § 157 ods. 3, § 158 až 160, § 161 ods. 1, § 164 až 170, § 177 až 185, § 187 až 189, § 191 ods. 2 až 4, § 192 až 198, § 217 až 222, § 230 až 236 a § 240 Zákonníka práce.

Podľa čl. 2 vety tretej Zák. práce, výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi; nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov.

Podľa § 79 ods. 2 Zák. práce v znení účinnom do 31.8.2011, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať.

Podľa § 252g ods. 1 Zák. práce (Prechodné ustanovenie účinné od 1. septembra 2011) ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. septembrom 2011. Právne úkony urobené pred 1. septembrom 2011 a nároky, ktoré z nich vznikli, sa posudzujú podľa právnej úpravy účinnej do 31. augusta 2011.

Základným a rozhodujúcim predpokladom vzniku nároku na náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je neplatnosť tohto skončenia pracovného pomeru. Rozhodnutím súdu o určení platnosti alebo neplatnosti skončenia pracovného pomeru je súd rozhodujúci o náhrade mzdy podľa § 79 Zák. práce viazaný a bez kladného rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa nemožno s úspechom domáhať nároku na náhradu mzdy. Ak je skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa neplatné a zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí a zostávajú mu zachované všetky práva a povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 47 Zák. práce.

Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Rozsah nároku na náhradu mzdy závisí od toho, kedy zamestnanec oznámil zamestnávateľovi svoje rozhodnutie o tom, aby ho ďalej zamestnával. Nárok na náhradu mzdy trvá až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Náhrada mzdy sa poskytuje vo výške priemerného zárobku (§ 134 Zák. práce).

Ustanovenie § 79 ods. 2 Zák. práce umožňuje znížiť, prípadne vôbec nepriznať zamestnancovi náhradu mzdy, ak celkový čas, za ktorý by sa mu mala poskytnúť náhrada mzdy, presahuje dvanásť mesiacov. Podmienkou zníženia, resp. nepriznania náhrady mzdy je uplatnenie tohto nároku zamestnávateľom na súde. Bez žiadosti zamestnávateľa súd nemôže jeho povinnosť nahradiť zamestnancovi mzdu znížiť, prípadne ju vôbec nepriznať.

Nárok zamestnávateľa na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy možno uplatniť iba v rámci konania, v ktorom zamestnanec uplatňuje nárok na náhradu mzdy v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že žalobcovi v dôsledku neplatného skončenia s ním štátnozamestnaneckého pomeru zo strany žalovaného vznikol nárok na náhradu mzdy proti žalovanému. Súd rozhodujúci o náhrade mzdy je viazaný rozhodnutím súdu o neplatnosti skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru. Keďže skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu zo strany žalovaného bolo určené právoplatným súdnym rozhodnutím za neplatné a žalobca oznámil žalovanému, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa neskončil a žalovaný bol povinný mu ako zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku až do času, kedy mu umožnil pokračovať v práci. Rovnako sa súd stotožnil aj s tým, že žalobcovi okrem nároku na náhradu mzdy vznikol v dôsledku omeškania žalovaného s plnením takéhoto peňažného dlhu aj nárok na zákonný úrok z omeškania. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, ktorý navrhoval náhradu mzdy aj s príslušenstvom za čas presahujúci 12 mesiacov žalobcovi nepriznať (z dôvodu, že žalovaný je štátna rozpočtová organizácia, ktorá je naviazaná na štátny rozpočet a nemá rozpočtované finančné prostriedky na tieto účely, vzhľadom na ekonomickú situáciu služobného úradu, ako i na skutočnosť, že konaním žalovaného sa neocitol žalobca vo finančnej núdzi, nakoľko je poberateľom výsluhového dôchodku), keď v tomto smere sa plne stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa, vyplývajúcou najmä z Uznesenia NS SR zo 14.9.2011 sp. zn. 6Cdo 157/2010, poukazujúc najmä na tú časť, v ktorej NS SR uvádza, že „systémová zmena v roku 1989 mala v právnom poriadku za následok hodnotovú zmenu v smere hodnotovej diskontinuity s predchádzajúcim obdobím. Ústava Slovenskej republiky prijatá s účinnosťou od 1.10.1992 v čl. 2 ods. 3 ustanovila, že každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Stanovila tak zásadu rešpektujúcu jednu zo základných hodnôt právneho štátu a to hodnotu slobody konania. Zmyslom tejto zásady je, že právnú povinnosť možno uložiť iba zákonom alebo na základe zákona a v jeho medziach. Interpretácia vychádzajúca z predpokladu povinnosti zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, zapojiť sa do práce u iného zamestnávateľa, je v rozpore s uvedeným čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pretože takáto povinnosť neexistuje. Z nejestvujúcej povinnosti preto nemožno vyvodzovať pre zamestnanca nepriaznivé dôsledky v podobe zníženia, prípadne nepriznania náhrady mzdy. Hodnotová zmena v právnom poriadku mala za následok zmenu významu normatívneho textu (právneho pravidla) obsiahnutého v ustanovení § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktoré treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci deväť mesiacov (poznámka odvolacieho súdu - v predmetnej veci 12 mesiacov) primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Takýto výklad je podľa názoru odvolacieho súdu ústavne súladný nielen z dôvodu, že chráni hodnotu slobody (ako už bolo uvedené vyššie), ale aj z dôvodu, že rešpektuje zároveň najvyššobecnejšiu hodnotu právneho štátu a to hodnotu spravodlivosti. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. To zároveň znamená, že § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemôže byť aplikovaný takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z ods. 1 tohto ustanovenia a aby sa vyplatilo konať protiprávne.“

Aj v časti o odstupnom sa odvolací súd stotožnil so stanoviskom súdu prvého stupňa, podľa ktorého žiadosť žalovaného o vrátenie odstupného žalobcom súd prvého stupňa neposúdil ako

vzájomný návrh (žalobu) podľa § 97 ods. 1 O. s. p., keďže pohľadávka žalobcu na náhradu mzdy je vyššia ako požiadavka žalovaného na vrátenie odstupného, teda požiadavka žalovaného je len obranou žalovaného proti žalobe, tzv. kompenzačnou námietkou, s ktorou sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal. Odvolací súd iba dodáva, že započítanie je zánik vzájomne sa kryjúcich pohľadávok patriacich veriteľovi a dlžníkovi, ktorých plnenie je rovnakého druhu. Zánik práva započítaním nastane okamihom, kedy sa pohľadávky spôsobilé na započítanie stretli. Práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov zanikajú uspokojením nároku, uplynutím doby, na ktorú boli obmedzené, dohodou o sporných nárokoch, smrťou zamestnanca, prípadne neuplatnením práva v stanovenej lehote - preklúziou. Výpočet spôsobov zániku práv a povinností je v Zákonníku práce uvedený taxatívne. Znamená to, že iným, v Zákonníku práce neuvedeným spôsobom, práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov nezanikajú, a to ani vtedy, keby zamestnanec a zamestnávateľ prejavili v tomto smere súhlasnú vôľu. Pretože Zákonník práce iné než uvedené spôsoby zániku práv a povinností nepozná, a pretože právnym dôsledkom započítania je zánik pohľadávky, predstavujú pohľadávky z pracovnoprávných vzťahov také pohľadávky, ktoré nemožno započítať a ani proti nim nie je možné započítanie jednostranným úkonom namietat'. V predmetnej veci uplatnil žalovaný proti pohľadávke žalobcu, ktorá má nepochybne pracovnoprávnu povahu, keďže ide o náhradu mzdy, k započítaniu svoj nárok na vrátenie odstupného. Je pritom nerozhodné a právne irelevantné, či sa jedná o nárok žalovaného na započítanie z pracovnoprávneho alebo občianskoprávneho vzťahu vzhľadom k tomu, že nárok žalobcu z pracovnoprávneho (štátnozamestnaneckého) vzťahu nemôže započítaním zaniknúť. Aj keď by žalovanému vznikol proti žalobcovi ním tvrdený nárok, nemôže byť jeho „započítanie“ dôvodom pre zánik pohľadávky žalobcu, vymáhanej v tomto konaní, keďže takýto zákonný postup nie je možný.

Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti náhrady mzdy za obdobie od decembra 2011 do 23. januára 2014 s príslušenstvom, aj v časti rozhodnutia o trovách prvostupňového konania v znení opravného uznesenia súdu prvého stupňa (majúceho povahu rozhodnutia závislého na čo aj čiastočne napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ktoré však osobitnými odvolacím dôvodmi nebolo napadnuté) z dôvodu jeho vecnej správnosti podľa § 219 ods. 1 a 2 potvrdil.

Dopĺňací rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o zostávajúcej časti žalobou uplatneného nároku na náhradu mzdy s príslušenstvom, o ktorej súd prvého stupňa opomenul rozhodnúť napadnutým rozsudkom, by bol z rovnakých dôvodov vecne správnym, nebyť určitých formulačných nepresností (spočívajúcich napr. v neuvedení, že ide o zvyšok náhrady mzdy v tom ktorom mesiaci) a skutočnosti, že ním súd prvého stupňa rozhodol čiastočne duplicitne s napadnutým rozsudkom (za mesiac február 2013 v časti o priznaní 9,75% úroku z omeškania ročne zo sumy 851 eur od 1.4.2013 do zaplatenia, išlo o duplicitné rozhodnutie, v časti úrokoch z omeškania zo súm náhrady mzdy za november 2013 a december 2013 bolo rozhodnutie čiastočne duplicitné s napadnutým rozsudkom), čo bolo dôvodom pre ktorý bol dopĺňací rozsudok zmenený podľa § 220 O. s. p. tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu. Dopĺňacie uznesenie (obsahujúce rozhodnutie o ďalších prvostupňových trovách konania, závislé na dopĺňacom rozsudku, osobitnými odvolacím dôvodmi však nenapadnuté) bolo z dôvodu jeho vecnej správnosti podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdené.

Podľa § 2 ods. 2 Z. s. p. ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Túto povinnosť však odporca nemá v konaní o rozvoze manželstva, o neplatnosti manželstva alebo o určení, či tu manželstvo je alebo nie je, ak súd tak rozhodne alebo ak uloží náhradu trov konania poplatníkovi. Podľa § 4 ods. 2 písm. a/ Z. s. p. od poplatku sú oslobodení: Slovenská republika, štátne rozpočtové organizácie, štátne účelové fondy, Slovenský pozemkový fond pri úkonoch a konaniach, ktoré vykonáva v mene Slovenskej republiky, Národný úrad práce a Sociálna poisťovňa.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný je štátnou rozpočtovou organizáciou a v zmysle citovaného § 4 ods. 2 písm. a/ Z. s. p. je od poplatku oslobodený, nebolo uloženie mu zo strany súdu prvého stupňa povinnosti zaplatiť súdny poplatok za návrh podľa § 2 ods. 2 Z. s. p. vecne správnym a odvolaciemu súdu nezostávalo iné ako rozsudok súdu prvého stupňa v časti o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za návrh, v ktorej časti bolo rozhodnutie závislým na čo aj čiastočne napadnutom výroku o náhrade mzdy s príslušenstvom, podľa § 221 ods. 1 písm. i/ O. s. p. zrušiť.

Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odvolací súd v súlade s § 151 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. vyhradil samostatnému uzneseniu, ktoré bude vydané do 30 dní od právoplatnosti

rozhodnutia vo veci samej. Urobil tak z dôvodu, že nebolo zrejmé, či sa právny zástupca žalobcu dostaví na vyhlásenie rozsudku odvolacieho súdu a či si prípadne za takýto úkon právnej služby uplatní právo na náhradu trov právneho zastúpenia.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Ak povinnosti uložené rozsudkom súdu prvého stupňa v spojení s týmto rozsudkom odvolacieho súdu nebudú splnené dobrovoľne, možno sa ich splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.